

הקשבת רביקש בראיון שהעניק אלוף-מישנה (מיל.) דויד לנגלי-צה"ל. הוא הציג את עצמו כיון, כפרופסור באוניברסיטה. עיקר דבריו נסב על הצורך בחינוך לשכול. אני עצמי לא הייתי רוצה שהוא יתן את בני.

אריה שורר, חיפה

תפרוך מילחמה? לא תפרוך? מתי בדיוק תפרוך? זה מדאיג אתכם, אחים יקרים? והמצב הפנימי הרקוב בארץ לא מדאיג אתכם? או נלך למילחמה, ניהרג, נישאר בעלי-מום. בשביל מי? בשביל שרי הרממשה? בשביל הח"כים? בשביל הקבלנים המתעשרים? בשביל הפקידות הרבניות? בשביל כל הפרוטקציונרים המסיכלים עלינו מגבחה? האם המדינה קיימת רק בשבילם? הם חיים בטוב, ואנחנו צריכים להילחם בעיתות-מילחמה, ובמשך כל השנה להילחם באינפלציה ואין לגמור את החודש. הם בנו כאן חברה המושחתת על חוקי המאפיה, הפרוטקציה, והשחיתות. אבל כדי שעובד יוכל לתת אוכל לילדיו הוא חייב להיות רמאי, ולרמות את מסי-ההכנסה.

מספרים לנו שהישראלים צורכים הרבה ונוסעים הרבה לח"ל. מי קונה ומי נוסע? השכיר? לא? נוסעים וקונים בעלי המזלזל, לוח, הבוטיקים, רופאיה-השניים ושאר הרופאים, עורכי-הדין, הקבלנים עם נשוייהם ופילגשיהם, האינסטלטורים וכל הרסורסים והמתחזקים. לצד אנשי המיסד מתייצבים גם העצמאיים שמרמים את מסי-ההכנסה. הם קונים והם נוסעים והם חיים, כי בשבילים קיימת המדינה. אבל לאדם הישר, השכיר, שאין לו הידע והיכולת לרמות ולגנוב, פשוט אין מקום בארץ הזאת. כיום, גם שתי משכורות של שכיר אינן מספיקות כדי לקנות מעט תרבות, שלא לדבר על מוצרי מותרות. אז אני שואלת: בשביל מי ומה לגדל את הבנים? דהיה כהן, חולון

זקיה

בחילה-האוור

קראתי בעיתונכם (העולם הזה 1929) את מיכתבם של עורכי איפסילון. עיתון-הסטודנטים של הטכניון, הקובלים על ש-בבית-הספר הטכני של חילה-האוור עשו מסיבה והגישו כיבוד ומטעמים. משום מה הם קוראים לזה ביזבוב. קודם שיפסיקו

תפריט המסיבה בחילה-האוור
מי זול?

לבובז באוניברסיטאות, בשכר הפרופסורים ובמימון לימודייה-החנים של הסטודנטים. אחר-כך שיתחילו לחסוך בחילה-האוור.

אברהם מרכוס, חיפה

...כולם מסכימים שצריך לעודד את הר גיוס לצבא-הקבע, ובייחוד לחילה-האוור. אז מה הרעש על מסיבה שעורכים פעם בשנה או יותר, בהזדמנות של חילופי-מפקדים? הייתי רוצה לדעת מה כבר הגיי שו באותה מסיבה שעורר את חמתם של כותבי המכתב.

ברוך ניר, אשקלון
פירוש התפריט במסיבת בית-הספר הטכני של חילה-האוור, ראה גלופה.

חינוך

ההתעוררות

בימים אלה, כמו בכל שנה מאז קום המדינה, מתנהל ויכוח חריף על הערך והרמה של השיעורים הניתנים בבתי-הספר, אשר מטרתם להגביר את הויקה

אנשי

השנה

כמו בכל שנה, אני מצפה גם השנה לגיליון "איש השנה" של העולם הזה. אני מוכן להתערב שהפעם יהיה זה יצחק רבין, למרות שלי באופן אישי נראה כי התואר מגיע יותר מכל לאלוף אלי ועזרא. המייצג גם את מחדל מילחמת יום-הכיפורים וגם את השאננות, רדיפת המר-תרות והגורמות הפסולות שנשארו אחרי המלחמה בדיוק כמו לפני.

אבי אדר, תל-אביב

...שום מאורע לא איפין את השנה החולפת, כמו מלחמת יום-הכיפורים. האיש האחרון לה, משה דיין, חייב להיות איש-השנה.

אסתר משעני, ירושלים

...יהושע בן-ציון, מנכ"ל בנק א"ר ברייניה, הסמל האמיתי של מדינת-ישראל בשנת 1974.

אזיהו סדומון, חולון

יגאל אלון.

ב. דנדא, תל-אביב

במקומכם הייתי בוחר כאיש-השנה את אחד מקורבנות מעשי הטיור של "לוחמי הצדק" הפלסטינים, בקריית-שמחה, מעלות או נהריה.

ניסן ביינסקי, רמת-גן

מי

במתנחלים?

מיכתבו של קציני-הצנחנים דודי פלדר ("מכתב למתנחל", העולם הזה 1929) ראוי שיודפס ברבבות עותקים ויחולק בישיבות, בבתי-הספר הדתיים ובבתי-הכנסת, כדי ש-המתנחלים-הפוטנטציה למיניהם יבינו, לאיות קרע נפשי כינם לבין שאר חלקי העם הם גורמים במעשיהם.

בני רוזנשטיין, תל-אביב

אף שאינני מתנחל ואיני מזדהה עם רעיון זה, הרשיתי לעצמי להגיב על מיכ-תבו של דודי. דודי היקר, איני יודע בפני מי רצית להעלות את קרנך וכתבת מיכתב זה, אך למרות כל מאמציי, הצגת ברבים דבריה-בלבם, וזאת מסיבה פשוטה: כתבת עובדות לא נכונות. סיפרת לנו שאתה נאלץ להילחם ולהרף נפשך בר-בזמן שהמתנחלים מקימים היאחזויות או לומדים בישיבה. דע לך, כי אין אף מתנחל שאין לו עבר ביטחוני. רובם למדו בישיבות, אך משרתים ביחידות קר-ביות ומשרתים באמונה ונחשבים כחיי-לים מעולים.

ידוע שקיימים בחוריי-ישיבות שאינם מתגייסים לצה"ל, אך האם ראית אחד מביניהם ההולך ומתנחל? ההתנחלות אינה רק מעשה דתיים, כפי שהינך טוען. הרבה אנשים חילוניים השתתפו, או תמכו על-ההזדה עימה. אני מקווה שאינך מתלונן ששמרת בלילה ברמה כדי שלא יפגעו ב-אריק שרון...

אורי ברזילי, תל-אביב

נמאס!

אני חייל בצה"ל המשרת בצנחנים. ואני מודה שאני כבר לא יודע לאן לברוח. אני בא לעיר לחופשה. ואני רואה אותך: אתה לבוש טוב, אתה מגודל שעדות ואתה מטופף בעקבים גבוהים בדיוגוף. לך יש זמן, לפחות שלוש שנים יותר מאשר לי. אבל אני לא מקנא בך, אני שונא אותך. לי נראה שאתה ולפי חבריך תניחו פרחים על הקברים של רבים מאיתנו. בינתיים אתה מייבש את העכוש שלך בכל מיני מיסבאות, ואני אוכל אבק. הארץ הזאת, ששינוי אוהבים אותה, הולכת ונהיית מטופפת מיום ליום, ואין מציל.

אני יודע שאתה פוחד למות. אני יודע שלא בא לך להקריב את חיך על מיזבה דרכה הפוליטית של המנהיגים שלך. פשוט לא לך למות בעד סבסטיה, ומתנחלים שהחליטו שהגנב קטן עליהם והם חומרים את ירדן. נמאסו עליך דם וקברים. גם עלי. אבל הידיים שלי כבולות. כי אני בכל זאת הלכתי להתיישב. אז תפסיק למלא את כרסך ולהתבונן בעכושי נערות ברחוב. צא לרחובות וצעק (גם בשמי) שאתה לא רוצה סבסטיה. צעק שאתה ואני עייפים. עזרו את כל האנשים שחולבים את הארץ הזאת ואותנו, עשה את זה, כי לך יש לפחות זמן.

ה. צ. גבעתיים

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מען במרקי: "עזרמפרס". מורכב ב"רפום החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אביגדור • הפצה: "גר" בע"מ • גלופה: "צינוגרפיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אכנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

ק/א יר.

שתי ידיעות שהתפרסמו בסוף השבוע שעבר בעיתונות הישראלית, היה בתן כדי לשמש תזכור רת לקוראי העולם הזה, לגבי שתיים מהכתבות שהתפרסמו בעיתון זה בשבועות האחרונים. אין אנו מרבים לדוש ולעקוב אחר גילגולי הגילויים הנחשפים מעל עמודי העולם הזה, אם אין הם מתפתחים וגוררים גילויים נוספים או זוויות-ראיה חדשות. מתכונתו של העיתון היא צרה בלא-הכני, ואנו מעדיפים להקצות מקום לכתבות וגילויים שהם בבחינת חדשות, ולא בבחינת העלאת-גירה. אולם הפעם, דומני, יש חשיבות באיזכור ההשתלשלות של שתי פרשיות, כדי להצביע על התפקיד שממלא העולם הזה בתחום ההתרגה והן בתחום החשיפה.

מישטרת-ישראל הודיעה בשבוע שעבר, כי תיק החקירה המישטרית בפרשת "אכילת המוח", בה היו מעורבים סטודנטים לרפואה באוניברסיטה העברית ב-ירושלים, הועבר לפרקליטות המדינה. אל מימצאי החקירה המישטרית, נמסר בחודעה, צורפה גם המלצת המישטרה שלא להעמיד את הסטודנטים לדין, כיוון שבמהלך החקירה לא התגלו שום הוכחות וראיות לאכילה-בפועל של פירור-המוח בחדר-הדיסקציה, ואין גם ראיות לכך שהיתה בין חמישה הסטודנטים חת-ערבות לביצוע מעשה כזה.

בשיאה של ההיסטריה ההמונית ש-השתוללה במדינה לפני כחודש, כאשר אמצעי-התיקשות התחרו זה בזה, בה-סתה, גינוי וליבו יצרים בפרשת "אכילת-המוח", היה העולם הזה (1928), העיתון היחיד במדינה, שקרא בגלוי לנקוט עמדה של שפיות-ידעת ותבונה ב-פרשה זו. "המדינה כולה התפלשה ב-אורגיה של היסטריה מפוברקת", טען אז העולם הזה, "בסך הכל היתה זו הצגה מדכאת מאוד של טירוף ציבורי". התרענו אז כי הפאניקה של המוסדות האקדמאיים מפני הטיור הדתי, היא שגררה את מוסדות האוניברסיטה העב-רית, שדנו בפרשה, להחלטות מוזרות ש-אינן עומדות במבחן ההיגיון הפשוט.

מימצאי חקירת המישטרה אישרו את מימצאי בדיקת העולם הזה בעניין, הפפו את המסקנות שפורסמו עוד לפני חודש. הפונקציה המיוחדת שממלא העולם הזה בנקיטת עמדה חריגה ויוצאת-דופן, גם בפרשות שלא נחשפו על ידינו, כשהוא אינו נרתע מלעמוד בודד נגד הסחף ה-כללי ולצאת כנגד תופעות של פסיכוזה-המונית, באה בפרשה זו לידי ביטוי מלא.

חקירת מכוני-העיסוי
(העולם הזה 1918)
מי יזום?

ידיעה אחרת שפורסמה בסוף השבוע שעבר סיפרה, כי מישטרת-ישראל יוזמת חקיקת חוק חדש, שיגדיר מי מוסמך לעסוק בעיסוי (מסוים), ויקבע תנאים לעי-סוק במקצוע זה, תוך הגדרת פעולתם של מכוני-העיסוי. המישטרה, נאמר באותה ידיעה, יוזמת את החוק, אחרי שבאחרונה צצו מיספר רב של מכוניס כאלה, המשמשים מסווה לבתי-בושת ומעשים מגונים, ואשר למפעילים אותם אין כל מושג במקצוע העיסוי.

צריך בוודאי לברך על יוזמתה הברוכה של המישטרה בנושא זה. אולם קשה להימנע מלשאול כמה שאלות מטרידות.

תופעת מכוני-העיסוי, המשמשים כיסוי לפעילות מסוג אחר, אינה חדשה. היא גם לא היתה מחתרנית. במשך חודשים רבים הופיעו במדורי המודעה הקטנה שבעיתונות הישראלית, עשרות מודעות מעוררות-חשד, שעצם ניסוחן צריך היה לעורר את התעניינות המישטרה. אבל איש לא שם לב לתופעה, עד שמבקר העולם הזה, זאב יפת, נטל על עצמו לבדקה. בחקירה ממושכת ומדוקדקת, שנמשכה שבועות מיספר, חקר יפת את המסתתר מאחרי מודעות מכוני-העיסוי, כשהוא חורש עשרות כתובות, מופיע כלקוח תמים ומפקיד את גופו בידי ה"מעסות."

מימצאי חקירתו, פרסמו בכתבת-ענק, עיסוי או גירוי? (העולם הזה 1918), שחשפה את המתרחש מאחרי וילונות-הפלסטיק של כמה ממכוני-העיסוי. היתה זו דוגמה מבוהקת ליוזמה עיתונאית, שבאה במקום בו חייבת היתה להיות יוזמה מישטרית. העובדה שהמישטרה התעוררה לפעולה רק שלושה חודשים אחרי גילוי העולם הזה, יש בה אולי כדי להחניף לנו, אבל היא משאירה שאלה אחת פתוחה: האם אין המיש-טרה מזניחה יוזמות דומות גם בתחומים אחרים, שה-אמצעים העומדים לרשות עיתון דוגמת העולם הזה אינם מספיקים כדי לחשוף את המתרחש בהם?

